

Willem räägib igaühel tõt, olgo safs ehk talopoeg, tema neid ei sarda, Willemi kutsu on raske, kuida sadund wana herra ütles. Lehtede moondamisest wõin teile ühe töteliso tüki ise seletada, mis mino sadunt onole juhtunud, kes juba mõnda aastat Jumala ees, ja kuida meie sugurwõsa, üks wäga ustaw mees oli. Tema oli kui sahetekifümine aastane poissike ükskord õhtul hoost otsides laame ära, eessinud; edasi tagasi joostes ja wahe wahel hõifades tuli viimaks poissisel wäsimus fätte. Et pimedal õöl enam lootust ei olnud metsast teed leida, heitis ta puu alla pikale, hirmo ja kartusi täis, üssiaino pimedas laanes öömajale jäädva. Juba pipusid poissisel silmad wäsimuse pärast finni waoma, kui kaugelt metsa wahelt üks ele suum tema silma ulatas, mis kui tule warri puuladwadest paistis. Poissike sargas maast ja töötas tulekuuma juhil edasi, lootes öötseli tule ääres leida. Edespidi minnes läks mets ifa palsemaks, mis läbi tulewalgus silmist sadus. Tema tungis paksust räägastikuust waewaga läbi, finni tük aea pärast jälle tule jälgile sai; tuli näis veel kaunis kaugel olewab ja mida ligemale ta joudis seda pakkemaks läks mets. Ükselt ühe kõrge jámeda puu tagant edasi waadates, seisid tuluse fogemata tema ees. Suur oli poissike ehmatust, kui tema öötseli nagi. Kaks musta habeme metega meeheyd, paunad seljas ja pikad kepid käes seisid tule ääres, kolmas oli põlwili ja soras raudoraga tuld. Poissike sahtis salamahti räägastiku pakklo pugeda,

kui õnnetumal põmbel üks musta habeme mees teda silmas, ja ligemale läks astuda. Poissisel sõelusid täsko täites püssid föwaste liiwa. Mis nüüd temale silma puutus, näitas imelikum lui ime. Mis tema seie saadik öötselite tuleks arivanud, oli üks hiilgav raha hunnik, kõrge pipelga pesa sarnane; läikiw raha paistis tema silma, kui punatuline raud seppa löetsu ees. „Ustu ligemale, poiss!“ läksis üks habeme mees — „ja tee laela koti suu lahti!“ Poiss täitis hirmoga täsko. Habeme mees täiti